

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **H+CH Internacional hoding s. r. o.**
sídlem Libušská 89/80, Praha 4 – Písnice, PSČ 142 00

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 427/31, Brno, PSČ 602 00

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2022 č. j.: 29948/22/5300-22443-701226,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů v řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro hl. m. Prahu ze dne 2. 7. 2020 č. j. 5423813/20/2012-50523-111141, jímž byl dodatečný platební výměr na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období listopad roku 2017 ve výši 60 871 Kč a současně bylo předepsáno penále ve výši 12 174 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

2. Uvedeným dodatečným platebním výměrem byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) z důvodu neuznání nároku na odpočet daně z titulu plnění pořízeného od korporace SIMHOSE s.r.o. (dále jen také „SIMHOSE“), a to na základě čtyř daňových dokladů, kterými bylo deklarováno plnění od uvedeného dodavatele ve dnech 19. 10. 2017, 20. 10. 2017, 21. 10. 2017 a 28. 10. 2017.
3. Nárok na odpočet daně nebyl správcem daně uznán z důvodu kontrolních zjištění při daňové kontrole zahájené dne 5. 9. 2019, kdy předmětem kontroly bylo plnění spočívajících v dodání různých oděvů a galanterie, které měly být od dodavatele pořízeny žalobcem v tržnici SAPA.
4. Proti dodatečnému platebnímu výměru podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

5. Žalovaný nejprve k právnímu základu případu uvedl, jak je v daňovém řízení rozložena důkazní povinnost mezi správce daně a daňový subjekt. Pojednal o zásadách důkazního břemene, které prioritně tíží daňový subjekt a je záležitostí dokladovou, nicméně nemá základ jen ve formálním dokladu, ale v existenci zdanitelného plnění. Pojednal také o důkazní povinnosti správce daně prokázat případné pochybnosti o souladu daňového tvrzení se skutečností. Vycházel z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, že pokud daňový subjekt neprokáže v daňovém řízení jím tvrzené skutečnosti, nelze s odkazem na ustanovení daňového řádu, které stanoví důkazní povinnost správce daně dovozovat, že je to naopak správce daně, kdo byl povinen tyto skutečnosti prokazovat. Daňový subjekt je povinen v řízení prokázat nejen to, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo, ale v jakém rozsahu se tak stalo, ale také i to, že mu toto plnění poskytl plátcem daně, neboť aby vznikl daňovému subjektu nárok na odpočet daně, musí poskytovatel plnění být plátcem DPH. Je tedy v první řadě nezbytné jednoznačně identifikovat dodavatele zdanitelného plnění, a to znamená, že daňový subjekt si ve svém zájmu má zajistit důkazy, kterými je schopen uskutečnění zdanitelného plnění v souladu s daňovými doklady prokázat. Pokud není skutečný dodavatel identifikován a daňový subjekt neposkytne informace potřebné k ověření toho, že neznámý dodavatel měl postavení plátce DPH, nemá nárok na odpočet. Výjimkou z této povinnosti je prokazovat statut plátcovství skutečného dodavatele ze strany správce daně, ale to v případě, kdy ze skutkových okolností případů a údajů, které má správce daně k dispozici s jistotou vyplývá, že tento skutečný dodavatel postavení plátce DPH nutně měl. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek č. j. 2 Afs 177/2006-61, žalovaný poukázal na nezbytnost určité obezřetnosti daňového subjektu spočívající v tom, že si měl ve svém zájmu zajistit důkazy, kterými by byl schopen uskutečnění zdanitelného plnění v souladu s daňovými doklady prokázat. Naznačil, že toho lze dosáhnout prostřednictvím kontrolních mechanismů ohledně vazby mezi daňovým dokladem a předmětným plněním, tzv. auditní stopou, tj. tokem plnění od zahájení obchodního případu až po jeho ukončení. Volba důkazních prostředků je při tom na daňovém subjektu.
6. Při aplikaci uvedené právního základu na skutkový stav žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyšel ze zjištění, že žalobce v průběhu daňové kontroly kromě daňových dokladů od SIMHOSE předložil ještě další listiny, a to seznam došlých faktur od SIMHOSE, dále doklady z elektronické evidence tržeb (dále jen „EET“) a další listiny obsahující kontrolní hlášení žalobce, záznamní povinnost, skladovou listinu a skladové karty, knihy

jízd a technické průkazy se smlouvami o pronájmu dopravního prostředku. Žalovaný shledal, že v rámci daňové kontroly správce daně vydal nedostatečnou výzvu ze dne 5. 11. 2019 (první výzva) vůči žalobci na prokázání nároku na odpočet DPH, v níž však nevyjádřil reálnou pochybnost k žalobcem předloženým důkazům a výzvu založil na pouhém strohém konstatování, že důkazní prostředky žalobce nemohou prokázat přijetí plnění od společnosti SIMHOSE. Žalovaný z obsahu výzvy zjistil, že správci daně vznikly pochybnosti o společnosti SIMHOSE, když tato neumožnila správci daně zahájit daňovou kontrolu, měla virtuální sídlo, jednatelem od data 20. 11. 2017 byl občan Rumunská a před tím docházelo k časté obměně na uvedené pozici, předmět podnikání SIMHOSE je vymezen obecně a od 1. 1. 2017 nemá korporace nahlášeny žádné zaměstnance, poslední účetní závěrka založená ve Sbírce listin byla za rok 2016 a že dodavatel žalobce neměl provozovnu ani internetové stránky. Správci daně také vznikly pochybnosti z rozporů v informacích poskytnutých žalobcem o tom, kdo při nákupu plnění jednal za společnost SIMHOSE a která osoba podepsala daňové doklady. Nicméně žalovaný v situaci, kdy žalobce předložil řadu důkazních prostředků, spatřoval nedostatek ve výzvě správce daně v tom, že správce daně nevyjádřil reálnou pochybnost k těmto důkazním prostředkům, omezil se pouze na jejich výčet a popis toho, co deklarují. Z výzvy ani ze Zprávy o daňové kontrole však nebylo zřejmé, na základě čeho měl správce daně za to, že důkazní prostředky neobstojí a dále, kdy tvrzené rozpory ve výpovědi žalobce žalovaný považoval za marginální, a nikoliv způsobily vyvolat důvodnou pochybnost o tom, zda plnění žalobce pořídil právě od korporace SIMHOSE.

7. Z uvedených důvodů žalovaný učinil v odvolacím řízení nápravu a vedl správce daně k doplnění řízení. Výzvou ze dne 25. 4. 2022 (druhá výzva) pak správce daně vyzval žalobce k prokázání přijetí plnění dle předmětných daňových dokladů od SIMHOSE či od jiného dodavatele, když žalobce seznámil se skutečnostmi o činnosti SIMHOSE a to tak, jak o ni vypovídal i svědek Ing. J. M., a to v řízeních s jinými daňovými subjekty, neboť on byl osobou, která od 9. 2. 2017 do 20. 11. 2017 byla statutárním zástupce této korporace. Jmenovaný svědek totiž opakovaně a shodně uváděl, že byl do pozice statutárního zástupce uveden čistě formálně lidmi kolem korporace „sima s. r. o.“, kteří organizovali odkup prázdných neaktivních firem za úplatu 3 000 Kč na základě inzerce. Vypověděl, že společnost SIMHOSE byla neaktivní a prázdná, a to jak v době, kdy do ní svědek vstoupil, tak během jeho působení a byla bez zaměstnanců. Resp. nevěděl, že by nějaké zaměstnance měla. Svědek popřel, že by kdy za SIMHOSE jednal, že by vystavoval daňové doklady či podával daňové přiznání a kontrolní hlášení a cokoli podepisoval. K osobě O. N., jehož jméno bylo uvedeno na předmětných daňových dokladech od SIMHOSE, uvedl, že jej nezná.
8. Doplnění řízení žalovaným bylo uloženo správci daně rovněž s tím, že správce daně pochybil, pokud nevyzval k podání výpovědi Ing. J. M., statutárního zástupce SIMHOSE, kdy provedení důkazů výpovědi této osoby shledal žalovaný relevantním. Řízení tedy bylo doplněno i o výslech svědka Ing. J. M. do protokolu ze dne 6. 5. 2022.
9. Žalovaný zhodnotil, že správce daně prostřednictvím výzvy ze dne 25. 4. 2022 (druhá výzva) své prvotní pochybení napravit a ve výzvě provedl nejen výčet žalobcem předložených důkladných prostředků, ale deklaroval, zda ten, který důkaz je či není způsobitelný prokázat tvrzení žalobce o nároku na odpočet daně.
10. Žalovaný dále ve svém rozhodnutí hodnotil jednotlivé pochybnosti ve vztahu k jednotlivým předloženým důkazním prostředkům.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

11. Předložené knihy jízd, smlouvy o nájmu dopravních prostředků, technické průkazy pronajatých vozů neshledal způsobilými přispět k prokázání tvrzení o přijetí plnění právě od SIMHOSE a předložené daňové doklady shledal neprůkaznými z důvodu pouze obecného označení plnění, při nedostatku jiných důkazních prostředků o přijatém zboží, např. na dodacích listech, když žalobce při daňové kontrole uvedl, že za dodací listy sloužily daňové doklady. Zhodnotil, že ani tři doprovodné fotografie zboží nebyly průkazné z hlediska částečné viditelnosti zabaleného zboží a z neprůkazné vazby na jiné důkazní prostředky.
12. Žalovaný neshledal za dostatečně průkazné ani skladové karty, které přesně kopírovaly čísla předložených daňových dokladů a postrádaly bližší specifikaci přijatého zboží, nedeklarovaly pohyb stavu zásob toho, kterého druhu zboží a v případě jedné skladové karty cena zboží neodpovídala daňovému dokladu. Žalovaný z toho vyvodil zdání běžné evidence skladové, ale nikoli odpovídající reálnému účelu sledovat pohyb a stav zásob ke konkrétnímu datu. Ani další skladová evidence – tabulky nazvané „SIMHOSE sklad říjen – prosinec 2017“ evidovaly zboží jen obecně a nikoli ve vztahu ke společnosti SIMHOSE, přičemž v období od 1. 10. 2017 až do data uskutečnění zdanitelného plnění, tj. od 19. 10. 2017 do 28. 10. 2017 byl vždy deklarován počet kusů zboží na skladu ve výši 0. Ve spojení s tím, že žalobce tvrdil, že s korporací SIMHOSE spolupracoval již od jara roku 2017 a měl od ní obdržet i jiná plnění v měsících květen, červen, červenec i srpen roku 2017, pak tato skladová evidence uvedenému neodpovídala. A to ani ve vztahu k jindy přijatému zboží. Nadto zboží dle daňových dokladů nebylo prokázáno ani dokladem o vyskladnění.
13. Na základě uvedených pochybností včetně výpovědi svědka Ing. J. M., který učinil svou výpověď za účasti zástupce žalobce dne 6. 5. 2022, v němž potvrdil neaktivnost korporace, její stav bez zaměstnanců a nevyvíjení žádné ekonomické činnosti, pak žalovaný nepovažoval za důkazně vypovídající a prokazující nárok na odpočet daně ani daňové příznání a kontrolní hlášení žalobce, včetně kontrolního hlášení SIMHOSE. V odkazu na judikaturu Nejvyššího správního soudu (č. j. 2 Afs 193/2015-70, 4 Afs 89/2021-74) shledal v tomto případě uvedené listiny jako toliko deklarující údaje převzaté z formálních dokladů daňových, jež samy o sobě ani jako privilegované důkazy nemohou prokázat přijetí plnění od SIMHOSE, a to ani ve spojení s ostatními důkazy, jestliže SIMHOSE nereagovala na výzvu správce daně a ztížila tak možnost prověřit původ zboží a jejich realizaci ve vztahu k žalobci.
14. Žalovaný tedy shrnul, že i přes doplnění řízení nebylo prokázáno, že žalobce nárokuje odpočet daně oprávněně. Žalovaný své závěry zvažoval i v souvislosti se změnou právní praxe po vydání rozsudků Soudního dvora Evropské unie ve věci Kemwater ve věci Ferimet a rozsudků Nejvyššího správního soudu, které na tyto rozsudky navazovaly. Žalovaný uvedl, že se změnou právní praxe v důsledku uvedené judikatury seznámil žalobce již v Seznámení, které vydal a v němž nastínil postup, kdy je na daňovém subjektu, aby identifikoval jednoznačně dodavatele jím přijatého plnění a v případě, že skutečným dodavatelem je jiná osoba než uvedená na daňovém dokladu, že je daňovém subjektu, aby prokázal, že tato osoba má postavení plátce DPH. Zmínil i výjimku z povinnosti daňového subjektu prokazovat status plátcovství skutečného neznámého dodavatele jen v případě, kdyby ze skutkových okolností případu a údajů, které má správce daně k dispozici s jistotou vyplývalo, že tento skutečný dodavatel postavení plátce DPH nutně měl. I na základě rozsudku ve věci Kemwater žalovaný konstatoval, že žalobce v této věci neprokázal, že přijal předmětná plnění od SIMHOSE a ani neprokázal, že by plnění přijal od jiného plátce DPH.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Z posuzovaného případu také s jistotou nevyplývalo, že by skutečný dodavatel musel být plátcem DPH. Zdůvodnil to fakturovanou cenou čtyř daňových dokladů, které žalobce předložil a z nichž je zřejmé, že celkový objem prověřovaných plnění ani nepřesáhl zákonem předpokládanou hranici 1 000 000 Kč jako podmínku pro registraci dodavatele k DPH. Zmínil také povahu plnění, povahu zboží jako plnění dělitelného, které neumožňuje ze seznamu faktur ani dovozovat, že bylo dodáno právě SIMHOSE od května do října 2017. Tyto faktury překročili limitní hranici, avšak plnění mohlo být dodáno i více dodavateli.

15. Všechny výše uvedené skutečnosti pak byly předmětem argumentace žalovaného k jednotlivým odvolacím důvodům, v nichž odmítl námitky žalobce, že správce daně nedostal své důkazní povinnosti, a to přezkoumatelným způsobem. Zopakoval, co bylo v průběhu daňové kontroly zjištěno a jak byla věc řešena na základě výzvy v doplněném řízení, v čem spočívaly pochybnosti správce daně, v čem nemohlo být přistoupeno na tvrzení, že zboží bylo pořízeno právě od korporace SIMHOSE a že nárok na odpočet daně nemohl být uznán ani v souvislosti s judikaturou Soudního dvora Evropské unie ve věci *Kemwater*.

Na základě všech shora uvedených skutečností žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

16. Žalobce v podané žalobě uplatnil tři okruhy námitek.
17. První námitky se týkaly průběhu a běžné povahy žalobcovy obchodní činnosti. Uvedl, že v předmětném období roku 2017 byl obchodníkem nakupujícím zboží od mnoha dodavatelů plátců daně z přidané hodnoty, a to v tržnici SAPA, kdy průběh jeho nákupu spočíval v tom, že žalobce přijel na tržnici osobně, zboží si vybral, zaplatil a odjel. K nákupům od zpochybňovaného dodavatele SIMHOSE uvedl, že oslovil osobu vietnamské národnosti, která se žalobci představila jako obchodní zástupce této společnosti. Žalobce ověřil, zda předmětná společnost figuruje v rejstříku nespolehlivých plátců DPH a zjistil, že tento dodavatel nebyl v tomto rejstříku evidován. Pro zboží si žalobce jezdil osobně, dodavatele prostřednictvím jednatelů osobně vybíral, a kromě veřejné lustrace provedl zkušební nákup zboží s cílem ověřit kvalitu zboží a spolehlivost samotné spolupráce. Zboží nakupoval za hotovost, proti které obdržel předmětné zboží, daňový doklad a EET účtenku s požadovanými náležitostmi. Tento způsob obchodování považuje žalobce za zcela standardní a má za to, že vzhledem k běžným obchodním zvyklostem v místě a čase jednal v dobré víře.
18. V druhém okruhu námitek se žalobce zabýval pojednáním o hmotně právní podmínce nároku na odpočet DPH, kterým je prokázání deklarovaného dodavatele, s tím, že touto otázkou se zabývala judikatura Soudního dvora Evropské unie (dále jen SDEU), a to jak v rozsudku ve věci *Vikingo C-610/19*, tak následně i v navazujícím rozsudku *Kemwater*, který jednoznačně na rozsudek *Vikingo* navazuje a potvrzuje, že plátcí DPH v pozici příjemce plnění nemůže být odejmut nárok na odpočet daně v případě, kdy neunese důkazní břemeno k prokázání skutečnosti, že předmětné plnění dodal dodavatel uvedený na daňovém dokladu. Žalobce citoval konkrétně z bodu 25 uvedeného rozsudku, z něhož vyplývá, že uvedení dodavatele na faktuře, týkající se plnění, je formální podmínkou uplatnění tohoto nároku a zásada neutrality DPH vyžaduje, aby odpočet DPH na vstupu byl přiznán, jestliže jsou splněny hmotněprávní podmínky, i když by osoby povinné k dani nevyhověly určitým podmínkám formálním. Poukázal na cíl režimu odpočtu daně, kterým

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

je sejmout z podnikatele zatížení DPH, která je splatná nebo byla zaplacená v rámci všech jeho ekonomických činností a zajišťuje tak neutralitu daňové zátěže. Z uvedeného má žalobce za to, že v jeho případě jsou minimálně splněny dvě podmínky, a to, že žalobce jako příjemce plnění je osoba povinná k dani a dále, že přijaté zboží použil pro svou zdaňovanou ekonomickou činnost. Jako sporné žalobce spatřuje posouzení postavení osoby, která skutečně dané plnění žalobci poskytla. Důkazní břemeno žalobce v tomto směru je však nutné posuzovat v kontextu individuálních skutkových okolností toho kterého případu, kdy Soudní dvůr Evropské unie vyslovil, že je na osobě povinné k dani, aby na základě objektivních důkazů prokázala, že dodavatel má postavení osoby povinné k dani, ledaže by údaje potřebné k tomuto ověření měl k dispozici správce daně. Žalobce z toho dovozuje, že jej povinnost prokázat, že plnění poskytla osoba povinná k dani, netíží v situaci, jestliže z okolností daného případu tato skutečnost vyplývá bez dalšího. Touto okolností může být například objem a cena přijatého zboží či služeb, pakliže tyto přesahují roční zákonný limit obratu dodavatele, kdy tento by pak zákonitě musel být v postavení plátce daně. Dle žalobce z průběhu daňové kontroly vyplývá, že dodavatel žalobce vystupoval v postavení osoby povinné k dani, neboť žalobce předložil správci daně seznam faktur od předmětného dodavatele za období od 29. 5. 2017 do 28. 10. 2017, kdy tyto by v součtu cen plnění překročily limitní hranici spojenou s přidělením statusu plátce daně z přidané hodnoty. To vylučuje, že se mohlo jednat o osobu nepovinnou k dani.

19. V třetím okruhu námitek se žalobce hájil proti argumentaci žalovaného o nedostatečné obezřetnosti žalobce při obchodování s deklarovaným dodavatelem. Žalobce žádnou ze skutečností, které tvořily pochybnosti správce daně neznal ani znát nemohl. Účetní závěrky společnosti SIMHOSE byly vždy uveřejněny, tedy nic nenasvědčovalo tomu, že by předmětný dodavatel účetní závěrku pro rok 2017 nezveřejnil. Za stavu běžného nákupu v tržnici SAPA, jak vylíčil žalobce, včetně obdržení daňového dokladu a účtenky EET měl žalobce za to, že v daný okamžik vyvinul adekvátní úsilí odpovídající úrovni rizika z obchodu vyplývajícího. Skutková zjištění, s nimiž přišel správce daně, nemohla žalobcovu víru v solidnost obchodu jakkoli nabourat, neboť pořizovatel zboží se ve své podstatě nemůže stát vyšetřovatelem a zjišťovat skutečnosti ohledně například sídla dodavatele a jeho zaměstnanců. Byť je daňové právo právem veřejným, tak platí pravidla zakotvená v civilním právu, že jednání osoby, vůči které je třetí osoba (v tomto případě žalobce) v dobré víře, zavazuje podnikatele, i kdyby byla tato jednatelkou osobou podnikatelem nepověřenou (ustanovení § 166 a § 430 občanského zákoníku). Žalobce byl v dobré víře, že zboží nakoupil od takové osoby a žalovaný nemohl klást žalobci k tíži nedostatek důkazů, které žalobce nevěděl ani vědět nemohl. Závěr žalovaného, který je vystaven na neprokázání skutečnosti, že plnění poskytl dodavatel uvedený na daňovém dokladu, nemůže vést k odejmutí nároku na odpočet DPH, a proto rozhodnutí žalovaného je nezákonné.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

20. Žalovaný se ve svém vyjádření k žalobě vyjádřil především k otázce deklarovaného dodavatele. Žalovaný uvedl, že žalobce skutečnosti zjištěné ohledně korporace SIMHOSE a pochybnosti o důkazních prostředcích zjištěné v rámci odvolacího řízení žalobce nijak konkrétně nespороval, jen tvrdil, že splnil hmotněprávní podmínky nároku na odpočet DPH. Za další důležitý důvod považoval to, že žalobce v reakci na seznámení s doplněním

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

řízení na základě druhé výzvy správce daně neoznačil ani osobu odlišnou od deklarovaného dodavatele.

21. K argumentaci žalobce, týkající se výkladu závěrů rozsudku SDEU ve věci Vikingo a Kemwater, žalovaný v podstatě poukázal na to, že závěry těchto rozsudků žalobce na svůj případ zvlášť neaplikuje. Žalovaný zopakoval správní závěry těchto rozsudků a nesouhlasil se závěrem žalobce, že by ze skutečností zjištěných v průběhu daňové kontroly vyplynulo, že dodavatel žalobce byl plátcem daně, když součet všech faktur od společnosti SIMHOSE překročil limitní hranici spojenou s přidělením statusu plátce DPH. Žalovaný uvedl, že žalobce v předmětném zdaňovacím období přijal plnění dle čtyř daňových dokladů v součtu v hodnotě 289 862,97 Kč, takže celkový objem prověřovaných plnění nepřesahuje zákonem předpokládanou hranici pro registraci k DPH. Pokud žalobce odkazoval na předložený seznam faktur od SIMHOSE, pak důkazní potenciál těchto faktur deklaruje pouze údaje převzaté z formálních dokladů a důležité je, že nebyl prokázán konkrétní dodavatel.
22. K námitce týkající se obezřetnosti žalobce žalovaný uvedl, že důkazní prostředky předložené žalobcem nejsou provázány přesvědčivou a nezpochybnitelnou auditní stopou a dále pak spočívají ve skutečnostech zjištěných o společnosti SIMHOSE včetně jednatele společnosti Ing. J. M. a neznámé osoby O. N., jehož jméno bylo na primárních dokladech, i když žalobce měl ze svého sdělení jednat s osobou vietnamské národnosti. I přes údaje z veřejného rejstříku zde existovaly varovné signály, které měly vést žalobce k minimálně k větší obezřetnosti, a to jsou údaje v obchodním rejstříku, z nichž by žalobce zjistil časté změny statutárního orgánu v krátkém časovém období i to, že společnost SIMHOSE nemá ani webové stránky, nahlášenou provozovnu, že za rok 2016 nezveřejnila výkaz zisku a ztrát, který je povinnou součástí účetní závěrky a že předmět její činnosti byl v roce 2015 odlišný od činnosti pro žalobce. Žalobce také neprokázal jím tvrzený zkušební nákup zboží a ověření dodavatele lustrací v registru plátců DPH není z hlediska judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek č. j. 10 Afs 253/2018) důkazem o spolehlivosti dodavatele. Obezřetnost v obchodním styku se nevyčerpává nahlédnutím do evidence nespolehlivých plátců. Odkaz žalobce na ustanovení § 430 občanského zákoníku je dle žalovaného zcela irelevantní, neboť žalovaný nespороval samotný nákup v provozovně, že by snad fakticky či právně neproběhl. Správce daně zjišťoval, zda má společnost SIMHOSE zaměstnance a provozovnu tak, aby nějaké osoby mohly o deklarovaných obchodních transakcích poskytnout informace. Odkaz na předmětné ustanovení je bez vlivu na posouzení věci.
23. Žalovaný uvedl, že skutečnosti zjištěné o dodavateli nebyly žalobci kladeny k tíži. Žalobcovým pochybením bylo nezajištění dostatků důkazů, kterými by průběh sporovaných transakcí prokázal, přičemž volba důkazních prostředků byla zcela na něm.
24. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že nadevší pochybnost bylo v řízení prokázáno, že žalobce neunesl své důkazní břemeno ve vztahu k deklarovanému dodavateli, popřípadě jinému jedinému dodavateli v postavení plátce DPH. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

V. Jednání před soudem

25. Žalobce se jednání, ač řádně obeslán, nezúčastnil.
26. Zástupkyně žalovaného odkázala na vyjádření k žalobě. Uvedla, že napadené rozhodnutí není nezákonné, jsou v něm uvedeny všechny podstatné skutečnosti. Žalobci nebyl uznán

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

nárok na odpočet daně ve smyslu rozsudku SDEU ve věci Kemwater i zákonné úpravy a žalobce nebyl dostatečně obezřetný, aby svůj nárok prokázal.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

27. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.), a to v mezích žalobních bodů.
28. Žaloba není důvodná.
29. V dané věci spor mezi účastníky řízení spočívá v posouzení zákonnosti aplikace právního rámce daného zákonem o DPH, daňovým řádem a četnou judikaturou správních soudů i Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) na skutkový stav, tj., konkrétně, zda žalobce unesl důkazní břemeno a prokázal oprávněnost svého nároku na odpočet DPH za zdaňovací období listopad 2017 na základě předmětných 4 daňových dokladů přijatých plnění od společnosti SIMHOSE v deklarovaných v hodnotách, ale také, zda je přijal případně i od jiného dodavatele a že právě tato plnění dále použil pro účely své ekonomické činnosti.
30. Aby bylo možné učinit závěr o existenci nároku na odpočet daně na základě dodání zboží či služeb, je nezbytné podle platné právní úpravy ověřit, zda dodání zboží či služeb bylo opravdu uskutečněno mezi plátcí daně, a pokud tomu tak bylo, zda dané zboží či služby byly následně užity pro účely zdanitelných plnění. Dle rozsudku SDEU (např. ve věcech C-285/11, C-273/11 *Bonik EOOD*) je na soudech členských států, aby provedly v souladu s pravidly dokazování vnitrostátního práva celkové posouzení všech skutečností a skutkových okolností a aby na základě tohoto posouzení zhodnotily, zda bylo opravdu uskutečněno dodání zboží nebo služby, kterým je nárok na odpočet odůvodňován. Právě pravidla dokazování vnitrostátního práva, v dané věci přijetí zboží od společnosti SIMHOSE jsou předmětem sporu. A to nejen ve vztahu k deklarovanému dodavateli, jímž měla být dle všech důkazů předložených žalobcem právě společnost SIMHOSE, ale vzhledem ke všem okolnostem, které v daňovém řízení vyšly najevo, tj. k pochybnostem správce daně, v rámci dokazování i případně ve vztahu k jinému dodavateli, tvrdí-li žalobce, že předmětné zboží přijal.
31. Soud vyšel z následující vnitrostátní právní úpravy a pravidel dokazování nároku na odpočet DPH:

Podle § 72 odst. 1 ZDPH, ve znění účinném pro rok 2017 je plátce oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování zdanitelných plnění.

Podle § 73 odst. 1 ZDPH ve znění účinném pro rok 2017 mezi podmínky nároku na odpočet daně náleží povinnost daňového subjektu mít daňový doklad.

Podle § 73 odst. 5 ZDPH ve znění účinném pro rok 2017 neobsahuje-li doklad pro prokázání nároku na odpočet daně všechny předepsané náležitosti daňového dokladu, lze nárok prokázat jiným způsobem.
32. Posouzení nároku žalobkyně na odpočet DPH se odvíjí od způsobu prokazování skutečností rozhodných pro správné stanovení daňové povinnosti, tedy i ověření správnosti žalobcem uváděných údajů v daňovém přiznání a oprávněnosti vystavení předmětných daňových

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

dokladů. Prokazování nároku v daňovém řízení se řídí zásadami důkazního břemene vymezenými v § 92 a násl. daňového řádu.

33. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.

Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.

34. Podle ustanovení § 8 odst. 3 daňového řádu správce daně při vychází ze skutečného obsahu právního jednání nebo jiné skutečnosti rozhodné pro správu daní.
35. Soud přezkum napadeného rozhodnutí k žalobním námitkám, týkajícím se v podstatě hodnocení důkazů, vedl směrem k posouzení, zda skutkový stav zjištěný v rámci postupu k odstranění pochybností a následně při daňové kontrole byl podroben náležitému hodnocení důkazů a právnímu posouzení v souladu se zásadou rozložení důkazního břemene dle zákona a četné judikatury soudů.
36. Podle citovaných ustanovení zákona o DPH, směrnice 2006/112 i dle stávající správní judikatury je k uplatnění nároku na odpočet DPH nutno splnit podmínky jak hmotněprávní, tak formální povahy. Hmotněprávní podmínky jsou splněny, pokud daňový subjekt, který je plátcem daně, přijal zboží nebo služby jemu poskytnuté rovněž osobou povinnou k dani a na výstupu je použil pro účely uskutečnění jeho zdanitelných plnění. Hmotněprávní podmínky nároku se prokazují zásadně daňovým dokladem (uvedená směrnice v čl. 178 písm. a) stanoví, že osoba povinná k dani musí mít fakturu vystavenou v souladu podmínkami fakturace dle kapitoly 3 oddíly 3 až 6.) Uvedení dodavatele na faktuře týkající se zboží nebo služeb, ve vztahu, k nimž je uplatňován nárok na odpočet DPH, je tak formální podmínkou uplatnění tohoto nároku. Jestliže není pochyb o tom, že jsou splněny jak hmotněprávní, tak formální podmínky nároku na odpočet daně, nelze nárok na odpočet daně odepřít. Jinak tomu může být v případě, kdy formálně předložené doklady nejsou dostatečně průkazné nebo se vyskytnou okolnosti, které skutečnosti v dokladech uvedené zpochybňují, a není dostatečně prokázáno, že formální daňové doklady jsou podloženy reálným plněním, které je hmotněprávní podmínkou nároku.
37. Správci daně tak někdy může, ale někdy nemusí postačovat jen vystavená faktura a další účetní doklady, ale zohledňuje i další poznatky a okolnosti, které plnění provázejí, a může tak vést dokazování potřebné pro posouzení (ne)priznání nároku na odpočet daně.
38. Správní soudy včetně Nejvyššího správního soudu aplikaci důkazního břemene v daňovém řízení judikovaly již v řadě svých rozhodnutí. Vyložily, že prokázání daňových tvrzení (zde nárok žalobkyně na odpočet DPH) je předně na daňovém subjektu. Plátce je povinen podat daňové priznání a prokázat nárok na odpočet DPH příslušným daňovým dokladem. Tím je zahájeno řízení vyměřovací, v němž je správce daně nejen oprávněn, ale i povinen dbát, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů (§ 92 odst. 2 daňového řádu). Správce daně je za tímto účelem oprávněn ověřovat priznanou daňovou povinnost, její správnost a reálnou podloženost v rámci údajů uvedených v daňovém priznání, za jejichž správnost ovšem v daňovém řízení nese odpovědnost daňový subjekt. Správce daně v případě, kdy nemá pochybnosti o správnosti daňového priznání, vyměří daň podle údajů daňového priznání,

aniž by se musel obracet na daňový subjekt s výzvou k prokázání údajů v daňovém přiznání, nebo užít jiných prostředků ověřování daňové povinnosti daňového subjektu. V takovém případě mu postačují listinné podklady (daňové tvrzení, daňové doklady, případně jiné doklady k němu připojené). Nicméně v případech, kdy správci daně vzniknou pochybnosti o správnosti údajů uvedených v daňovém přiznání, jako tomu bylo v tomto případě, je oprávněn i povinen ověřovat správnost přiznané daňové povinnosti, přičemž tak činí prostředky a postupy, které mu zákon stanoví, tj. např. daňovou kontrolou. Tak se tomu v dané věci stalo a pro vypořádání stěžejní námitky žalobce ohledně aplikace zásady důkazního břemene je třeba skutečně vycházet z právního rámce rozložení, resp. přenosu důkazního břemene tak, jak jej správně žalovaný vymezil v napadeném rozhodnutí.

39. Žalobce v podané žalobě ani žalovaný ve svém vyjádření nezpochybňují, jakými důkazními prostředky byl skutkový stav prokazován žalobcem a zjišťován žalovaným a ani to, co bylo obsahem provedených důkazů. V podkladech daňového řízení má oporu tvrzení žalobce, že svůj nárok na odpočet daně prokazoval jak daňovými doklady, tak dalšími listinami označenými ve Zprávě o daňové kontrole a v napadeném rozhodnutí, vztahujícími se jak k podnikání žalobce, tak ke společnosti SIMHOSE. Sporné mezi účastníky řízení však bylo vyhodnocení žalobkyní předložených důkazů ve srovnání s pochybnostmi správce daně dle právního rámce vymezeného žalovaným a v souladu se zásadou rozložení důkazního břemene, tj. v souladu s tím, kdo a kdy prokazuje skutečnosti rozhodné pro uznání nároku na odpočet DPH.
40. Ve vztahu k pochybnostem správce daně, pak je to správce daně, koho stíhá zásadní povinnost vymezená v § 93 odst. 5 daňového řádu prokázat existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem. I v tomto případě však zůstává břemeno tvrzení, ležící na daňovém subjektu stále zachováno, pouze v rozsahu skutečností, které vyvolávají pochybnosti správce daně o správnosti údajů daňového přiznání, se v mezidobí přenáší důkazní břemeno na správce daně. V tomto rozsahu je na správci daně, aby prokázal skutečnosti *v této fázi řízení* vyvracející věrohodnost, průkaznost a správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem. Správce daně nemá podle zákona povinnost vyvracet tvrzení žalobce „nade vší pochybnost“, neboť k takovému prokázání by mohlo dojít jen po zevrubném dokazování daňové povinnosti plátce daně správcem daně, což není možné, neboť správce daně nezná veškeré okolnosti dodávek zboží a služeb a není to ani smyslem a úkolem daňového řízení. Ze strany správce daně tedy nemůže jít o důkaz daňové povinnosti plátce, břemeno tvrzení, ale též povinnost toto tvrzení doložit – břemeno důkazní leží stále na plátcích a nekončí předložením daňového přiznání, případně jiných listinných podkladů s tím, že nadále správnost těchto dokladů bude prokazovat jen správce daně. To však neznamená, že skutečnosti vyvracející správnost údajů plátce mohou vzejít z libovolných tvrzení finančních orgánů, nýbrž musí mít oporu v opodstatněných zjištěních zdokumentovaných v daňovém spise. Správce daně v souzené věci neuplatnil libovolná tvrzení, ověření přijatých zdanitelných plnění uvedl ve Zprávě o daňové kontrole a doplnil podrobným odůvodněním pochybností ve druhé výzvě k žalobci ze dne 25. 4. 2022 v rámci odvolacího řízení, dále provedl výslech svědka a ve spise zdokumentoval. Následně tento postup žalovaný v napadeném rozhodnutí přezkoumal a náležitě odůvodnil.

41. K podané žalobě je tedy předně třeba upozornit na to, že žalobci nebyl uznán nárok na odpočet daně proto, že žalobcem předložené důkazy v jejich obecnosti o podnikání žalobce, bez konkrétní *faktické* vazby na deklarovaného dodavatele nebyly natolik věrohodné, aby vedly k vyvrácení pochybností správce daně.
42. Správce daně ve věci žalobce uvedl řadu zjištění, z nichž některá zjištění by sama o sobě, pokud by byla toliko ojedinelá, izolovaná a vysvětlitelná, nemusela zakládat pochybnosti správce daně (např. virtuální sídlo dodavatele, neúplnost účetních závěrek, neexistence provozovny, nesoučinnost se správcem daně... apod), nicméně ve své řadě a vzájemné souvislosti vytvořila platformu objektivních okolností, která postačovala k unesení důkazního břemene správcem daně prokázání skutečností vyvracejících daňové tvrzení žalobce. Ve světle těchto pochybností, které soud v dané věci považuje za opodstatněné, pak soud v obraně žalobce, uplatňované v daňovém řízení předložením důkazních prostředků, nespátňuje průkaz nejen toho, že předmětné plnění dodala žalobci společnost SIMHOSE, ale ani toho, že by toto plnění poskytl jiný dodavatel, a co je podstatné - u něhož by bylo možné zjistit, zda je plátcem daně či nikoliv.
43. Předně soud *k prvnímu okruhu žalobních námitek* nepovažuje za pro věc významné pojednání žalobce o průběhu a standardnosti jeho obchodování a nákupu zboží v tržnici SAPA, a to v tom smyslu, že by tento způsob nákupu ve veřejných a všem přístupných prostorách, při výběru a nákupu zboží ad hoc, nějakým způsobem ovlivnilo či zmírnilo povinnosti plátce daně při prokazování nároku na odpočet DPH, včetně obezřetnosti k subjektu, s nímž je uzavírán obchod. Žalobce v podané žalobě uvedl skutečnost, která je zřejmá i z jeho výpovědi do Protokolu o zahájení kontroly ze dne 5. 9. 2019, že od doby kontaktu žalobce se SIMHOSE v dubnu 2017 za SIMHOSE jednaly osoby vietnamské národnosti (žalobce uváděl jména N. T. G., případně další jednatele a v době nákupu také N. H.), přičemž žalobce jednatele uvedené společnosti, jimiž měli být Ing. J. M. a následně od 20. 11. 2017 M. C., neznal. Oproti tomu předmětné daňové doklady (faktury) od SIMHOSE, jsou sice opatřeny razítkem SIMHOSE, avšak jsou podepsány vystavitelem faktur panem O. N., který je na fakturách uveden také jako osoba přebírající platbu za zboží. Žalobce uvedené, poněkud nesrovnatelné skutečnosti, v průběhu daňového řízení nikterak neozřejmil, a proto jeho tvrzení a doklady v konfrontaci se zjištěními o korporaci SIMHOSE (viz Zpráva o daňové kontrole, úřední záznam ze dne 4. 11. 2019, úřední záznamy ze dne 12. 9. 2019 a výzva vůči SIMHOSE ze dne 11. 12. 2018 bez odezvy) nemohou obstát jako vyvracející pochybnosti správce daně o přijetí plnění žalobcem od SIMHOSE. S ohledem na správcem daně prokázané pochybnosti o tom, že se společnost SIMHOSE v místě svého sídla nezdržuje, nebyla zjištěna její provozovna ani zaměstnanci, nekomunikovala se správcem daně a nebylo možné se s ní ani přes internetové stránky spojit a ověřit její reálnou ekonomickou činnost, není dostatečné ani tvrzení žalobce, že si ověřil, že tato společnost není evidována v registru nespolehlivých plátců. Z jeho výpovědi do Protokolu o zahájení kontroly je zřejmé, že žalobce k otázce ošetření vztahů s jeho dodavateli odpovídal jen obecně o tom, že nahlíží do obchodního rejstříku (Sbírky listin) a do registru nespolehlivých plátců. V žalobě rovněž konkrétně nedoložil své tvrzení o kontrolním nákupu a k této skutečnosti z daňového spisu rovněž ničeho nevyplývá. Ač soud z hlediska pochybností správce daně považuje shodně se žalovaným za marginální nejasné tvrzení žalobce o přesném datu ukončení spolupráce žalobce se SIMHOSE v řádu nepřesnosti jednoho měsíce, na rozdíl od toho nepovažuje za marginální nejasné zjištění o tom, s kým žalobce v době převzetí faktur jednal. Jestliže žalovaný hodnotil nezbytnost obezřetnosti žalobce např. náhledem do obchodního rejstříku, z něhož lze zjistit existenci a střídání jednatele korporace SIMHOSE,

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

pak je jistě zarážející, že údaj o „převzetí“, který se může jedině vztahovat k převzetí hotovosti, v dané věci osobou O. N., která nebyla nikterak identifikována, přispělo ne málo k pochybnostem správce daně. Soud tak nemohl přisvědčit žalobci v jeho námitkách o běžných obchodních zvyklostech v daném místě a čase a tomu, že jednal v dobré víře.

44. Uvedené námitky soud neshledal důvodnými.
45. Žalobce *v druhém okruhu žalobních námitek* učinil spornou aplikaci právního rámce na skutkový stav věci v otázce prokázání, zda dodavatel žalobce byl plátcem DPH. Žalobce v podstatě poukazem na závěry rozsudků Soudního dvora Evropské unie ve věci *Kemwater* a ve věci *Vikingo* nerozporoval celý právní rámec posuzování neutrality daňové zátěže a své důkazní břemeno, tj. nespороval, že jako příjemce zboží byl povinen prokázat, že skutečným dodavatelem zboží byl plátcе daně. Tvrdil však, že tuto skutečnost u SIMHOSE prokázal a jiného dodavatele neoznačil.
46. K uvedenému soud opakuje, že reálná ekonomická činnost společnost SIMHOSE jako subjektu, který dle předmětných dokladů a zdaňovacího období dodal fakturované zboží žalobci, byla, jak bylo výše uvedeno, opodstatněně zpochybněna, a s ohledem na nekontaktnost a nesoučinnost této společnosti nebylo možné ověřit konkrétní obchodní transakce ve vztahu k žalobci. Ty byly sice zdokumentovány v daňových dokladech a dalších listinách zčásti opisujících údaje z fakturačních dokladů (kontrolní hlášení obou subjektů, EET, skladové karty a skladová evidence), nicméně za situace pochybností o fungování společnosti SIMHOSE a jen obecného uvedení přijatého zboží na skladových kartách, s označením pouze ceny zboží v tabulkách skladové evidence za měsíce roku 2017, bez doložení pohybu a stavu zásob), nebylo možné seznat zřejmý tok zboží tak, jak bylo fakturováno a ve vztahu k žalobci plněno v předmětném období. Stručně řečeno, žalobcem předložené důkazy v rámci daňové kontroly bez možnosti ověřit specifikaci dodaného zboží (neexistovaly dodací listy), při doplnění dokazování výsledkem svědka Ing J. M. do Protokolu ze dne 6. 5. 2022 za přítomnosti zástupce žalobce a v důsledku Seznámení žalobce s pochybnostmi, které žalobce nijak nevyvrátil, nebyly způsobilé vyvrátit pochybnosti správce daně a prokázat přijetí plnění od SIMHOSE ani od jiného dodavatele.
47. Pokud se žalobce hájí tím, že ve smyslu judikatury Evropského soudního dvora mohl správce daně sám ze seznamu faktur SIMHOSE vystavených v průběhu roku 2017 dovodit, že zboží dodal plátcе daně, pak je třeba poukázat na to, že i s touto výjimkou důkazní povinnosti daňového subjektu ve vztahu k dodavateli, se žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela přesvědčivě vypořádal. Předně tak, že u předmětného plnění dle 4 vystavených faktur skutečně cena plnění nečiní obrat předpokládaný pro registraci dodavatele k DPH. Podruhé tak, že pokud žalobce poukazoval na objem plnění od SIMHOSE dle seznamu předložených faktur i v jiném období roku 2017, pak vyplývá-li celkový objem plnění přesahující zákonem předpokládanou hranici, jde stále o objem plnění SIMHOSE, jejíž faktická ekonomická činnost byla zpochybněna a zejména nemohla být ověřena na základě součinnosti, k níž jí správce daně vyzval výzvou k umožnění zahájení daňové kontroly ze dne 11. 12. 2018. Již toto, bez ohledu také na důvodnou argumentaci žalovaného, že šlo o dělitelné zboží, které mohl dodat kdokoliv jiný, nemohlo vést k tomu, aby finanční orgány jen na základě domněnek usuzovaly na plátcovství daně společnosti SIMHOSE, natož kohokoliv jiného, když žalobce jiný subjekt jako dodavatele neoznačil, ani z podkladů daňového řízení nevyplývá.

48. Z důvodů jiných okolností případu žalobkyně nelze na danou věc aplikovat rozsudek SDEU ve věci *Kemwater ProCHemie C 154/20*, v níž SDEU, v jehož sledu následně Nejvyšší správní soud v rozšířeném senátu č.j. 1 Afs 334/2017-208 ze dne 23.3.2022 judikoval, publ. v právní větě, že „*Postavení dodavatele zboží nebo poskytovatele služeb jako plátce daně z přidané hodnoty je jednou z hmotněprávních podmínek nároku na odpočet daně z přidané hodnoty [§ 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, čl. 168 písm. a) směrnice 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty]. Dodavatel zboží nebo poskytovatel služeb nemusí být jednoznačně identifikován, pokud ze skutkových okolností s jistotou vyplývá, že postavení plátce daně z přidané hodnoty nutně měl. Důkazní břemeno o tom tíží daňový subjekt uplatňující nárok na odpočet daně z přidané hodnoty. Výjimkou je situace, kdy údaje potřebné k ověření, zda je hmotněprávní podmínka nároku na odpočet naplněna, má k dispozici správce daně“.*
49. Uvedené námítky soud neshledal důvodnými.
50. Konečně ani poslední okruh námitek žalobce proti výhradám žalovaného v otázce obezřetnosti žalobce nemohl obstát. Žalobce chápe výtky vůči své neobezřetnosti tak, že jsou v napadeném rozhodnutí založeny na zjištěních o společnosti SIMHOSE, které žalobce nemohl znát. Odpovědnost žalobce za nedostatečnou obezřetnost, chtěl-li uplatňovat nárok na odpočet daně, však nebyla vyvozena jen z neopatření si bližších znalostí o dodavateli, ohledně nichž by to případně nebylo možné, ale z neopatrnosti počínání žalobce při nákupu zboží, kdy zboží přijal bez dodacích listů, bližší specifikace zboží nebyla uvedena ani na daňových dokladech, s obecným popisem zboží vystavoval skladové karty a formálně vedl skladovou evidenci. Tyto skutečnosti, které by se v případě neexistence pochybností správce daně o společnosti SIMHOSE nemusely jinak stát těžištěm ověřování a požadavků na další prokazování přijatého plnění, tak v dané věci nepřispěly k vyvrácení pochybností správce daně o přijatém plnění od plátce daně. Soud i při porozumění tomu, jak obchodní činnost na tržišti probíhá, nemohl odhlédnout od požadavků zákona na prokazování nároku na odpočet daně. Pro nárok na odpočet daně je totiž podstatná hodnota plnění, tedy i jeho rozsah a cena. V tomto směru žalobce byl v postavení, kdy on jako kupující mohl a měl prokázat, jak žalovaný naznačil, určitou auditní stopou pohybu konkrétně nakoupeného zboží pro účely další ekonomické činnosti, případně přes evidenci skladování tohoto zboží a ztotožnění s výdajovými doklady. Žalobcem předložené důkazní prostředky takovou průkaznou navazující stopu nezanechávají.
51. Městský soud již ustáleně judikuje, že požadavek dostatečné obezřetnosti je dán mírou a okolnostmi obchodního vztahu. V zásadě platí řada rozhodnutí správních soudů a ustálená praxe v posuzování nároků na odpočty DPH, které stvrzují nezbytnost dostatečné obezřetnosti v míře, která je možná, logická a lze ji na daňovém subjektu požadovat, a to oproti nadměrným nárokům na opatřování důkazních prostředků neběžným způsobem. V případě žalobcovy obchodní transakce bylo možné na žalobci požadovat, aby byl opatrný na prokázání toho, s jakou osobou jednal, kdo převzal hotovost, jaké konkrétní zboží a za jakou cenu bylo fakturováno a jak s ním žalobce dále v rámci své obchodní činnosti naložil. Za okolností obchodu žalobce neobstojí jeho námitka, že by při každém obchodu měl být pořizovatel zboží jakýmsi vyšetřovatelem ve vztahu k poměrům dodavatele a že by nemohl jednat v dobré víře, byť by jednal s osobou nepověřenou. Požadavek obezřetnosti u žalobce zahrnuje situaci navázání vztahu s obchodním partnerem v míře běžného ověření, s kým daňový subjekt obchoduje, zda jej zastupuje pověřená osoba, zda je dodavatel registrován jako plátce daně z přidané hodnoty a dále zahrnuje i specifikaci přijatého plnění a jeho

rozsahu tak, aby toto plnění mohlo účetně zanechat určitou auditní stopu pořízeného zboží včetně jeho realizace na výstupu. Pro dobrou víru nepostačovalo, jak žalobce v žalobě namítá, že obchod byl uskutečněn v běžném tržním prostředí a zboží bylo přijato od pracovníka, který se choval jako pracovník dodavatele, a tedy že žalobce mohl být důvodně v dobré víře, že zboží nakupuje od deklarovaného dodavatele. V dané věci se neuplatní ani uznání nároku na odpočet daně podle toho, že žalobce obchod uzavřel obchod podle právní úpravy v občanském zákoníku, když s touto úpravou není spojen nárok na odpočet daně, který sleduje jiná hlediska dle zákona o DPH. Závěr finančních orgánů není založen jedině na tom, že by žalobci byly kladeny k tíži skutečnosti zjištěné správcem daně o společnosti SIMHOSE vyvolávající pochybnosti o plnění, ale to, že žalobce tyto pochybnosti vlastními dostatečnými důkazními prostředky nevyvrátil.

52. Ani poslední okruh námitek není důvodný.
53. V souzené věci tedy nebyla prokázána hmotněprávní podmínka nároku na odpočet daně, spočívající v prokázání přijetí plnění od dodavatele, který by byl plátce daně.
54. Městský soud se tedy ztotožnil se závěry žalovaného, že žalobci se nepodařilo předloženými důkazy vyvrátit pochybnosti správce daně, a tedy, že neunesl důkazní břemeno prokázání faktického přijetí zdanitelného plnění od společnosti SIMHOSE v hodnotě deklarované na vystavených daňových dokladech a nadto v daňovém řízení nebylo ani prokázáno a žalobcem tvrzeno, že plnění mohl poskytnout nebo poskytl v tomto rozsahu případně jiný subjekt než společnost SIMHOSE.
55. Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze neshledal napadené rozhodnutí nezákonným. Žalovaný doplnil řízení a po skutkové i právní stránce zhodnotil veškeré důkazy jak jednotlivě, tak i ve vzájemné souvislosti a vypořádal všechny odvolací námítky žalobce. S ohledem na nedůvodnost žalobních bodů, vypořádanou výše, Městský soud v Praze podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
56. Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyla ve věci úspěšná a žalovanému v souvislosti s řízením u soudu žádné náklady nad rámec běžné činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. února 2024

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.